Μένιος Σακελλαρόπουλος : Η δημοσιογραφία και η συγγραφή είναι μια ευτυχής συμπόρευση

Τρίτη, 20 Δεκέμβριος 2016 - *11:01*

Από τη Μαίρη Γκαζιάνη

Ο Μένιος Σακελλαρόπουλος είναι ένας καταξιωμένος δημοσιογράφος και συγγραφέας. Όλοι γνωρίζουμε την επιτυχημένη πορεία του -και στους δυο τομείς- αλλά ίσως λίγοι γνωρίζουμε πως ξεκίνησε, τι άφησε πίσω του και πως προχώρησε. Είχα την τιμή και τη χαρά να μου παραχωρήσει μια εκ βαθέων συνέντευξη-εξομολόγηση για το now24.gr και να μου μιλήσει για την πορεία του στα 37 χρόνια δημοσιογραφίας και τα 13 βιβλία του. Το σίγουρο είναι ότι, έχει βάλει ανεξίτηλα «Το σημάδι» του στο χώρο της δημοσιογραφίας και το φωτίζει με «Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι» που ευχόμαστε να αυξηθούν σύντομα.

ΕΡ. Κύριε Σακελλαρόπουλε σπουδάσατε νομικά ωστόσο ποτέ δεν ασχοληθήκατε με την επιστήμη σας. Την αρνηθήκατε ή σας αρνήθηκε;
ΑΠ. Η… «μια φούντωση μια φλόγα» για τη μεγάλη ερωμένη μου και κατοπινή πιστή σύζυγό μου, τη δημοσιογραφία, ήρθε στα 16 μου χρόνια, όταν αυτάρεσκα ξεκίνησα το λύκειο, εκεί που άρχισαν να κατασταλάζουν τα «θέλω» μου. Είχα ήδη αποφασίσει ότι θα ακολουθήσω νομικές σπουδές, κάτι που φάνταζε συναρπαστικό στο μυαλό μου, αλλά η μαγεία της γραφής με τραβούσε από το μανίκι, όπως έλεγε και ο Διονύσης Σαββόπουλος. Ήταν ευλογία να έχουμε καθημερινά στο σπίτι δύο και τρεις εφημερίδες που έφερνε ο πατέρας μου, κι έτσι, μπαίνοντας στον κόσμο τους ως αναγνώστης, ήθελα να ακολουθήσω αυτό το δρόμο που μου φάνταζε συγκλονιστικός. Η δεδομένη κλίση μου προς την έκθεση, μου επέτρεψε να δοκιμάσω να γράψω κείμενα «επί παντός επιστητού», κάτι σαν καθημερινό χρονολόγιο, κι όταν διαπίστωσα ότι μου άρεσαν, ήξερα ότι αυτός είναι ο δρόμος μου. Έφτανε ένα κλείσιμο του ματιού από τον φιλόλογό μου, τον κύριο Παργινό, για να καταλάβω ότι μπορώ να τα καταφέρω, παρότι ο ίδιος επέμενε ότι πρέπει να ακολουθήσω είτε τη Φιλοσοφική είτε τη Νομική. Όμως ήθελα το δικό μου δρόμο, αυτόν που μου έδειχναν τα μέσα μου, κι ας επέμενε ο πατέρας ότι ο μόνος δρόμος για μένα ήταν το δικαστικό σώμα! Προχώρησα ένα… διαζύγιο εξπρές από τις πατρικές επιθυμίες, κι έτσι, μαθητής λυκείου ακόμα, βρέθηκα στο ΦΩΣ του ιερού Θόδωρου Νικολαΐδη, και σχεδόν αμέσως ήρθε και η Βραδυνή του Τζώρτζη Αθανασιάδη. Τότε το μικρόβιο έγινε… άνοσο και ήξερα καλά

ότι δεν υπάρχει ίαση! Ακόμα κι όταν μπήκα στη Νομική – καταλαγιάζοντας τις πατρικές αντιρρήσεις- ο δρόμος για μένα ήταν ξεκάθαρος: δημοσιογραφία! Ακόμα την... παιδεύω, 37 ολόκληρα χρόνια μετά. Και δεν το μετάνιωσα ποτέ που αρνήθηκα τους νομικούς δρόμους. Θα ασφυκτιούσα μέσα τους, ήθελα λεωφόρους για να καλπάσω έξω από τις νόρμες. Η προδοσία μου στο νομικό κλάδο ακόμα με κάνει και χαμογελώ σκανδαλιάρικα!

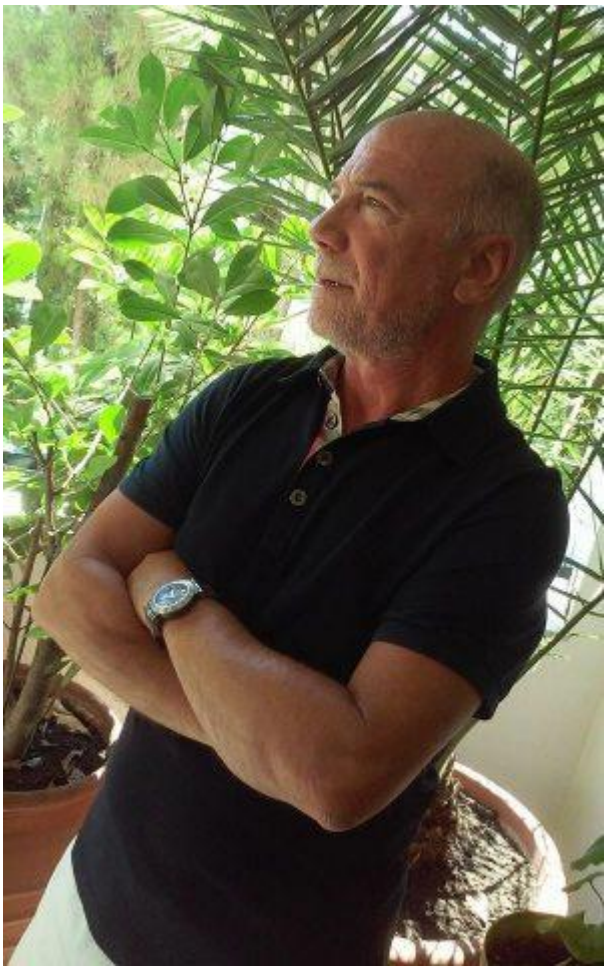

ΕΡ. Επιλέξατε ν΄ ασχοληθείτε με τη δημοσιογραφία. Τι ήταν αυτό που σας ώθησε προς αυτό το κλάδο;

ΑΠ. Η μαγεία της δημιουργίας στο χαρτί ήταν η καθημερινή ντόπα μου! Να ξεκινάς με λευκές σελίδες και να τις γεμίζεις με τις ιδέες σου, συναρπαστικό για μένα. Το ρεπορτάζ, οι συνεντεύξεις, η παρουσία στους τόπους που γράφεται εκείνη τη στιγμή η ιστορία, ήταν ένας πανίσχυρος μαγνήτης. Κι ύστερα, στα πρώτα χρόνια, η μαγεία να βλέπεις το κείμενό σου τυπωμένο στην εφημερίδα, με το όνομά σου. Επί μήνες ξεροστάλιαζα στην Ομόνοια τη νύχτα μέχρι να κυκλοφορήσουν οι εφημερίδες και να δω το κείμενό μου, καμιά φορά και τη φωτογραφία μου! Όλο αυτό με μάγευε, κι ένιωθα ότι τίποτε άλλο δεν θα μπορεί να μου δώσει τόση χαρά, κανονικό κολύμπι στη μαγεία. Κι όταν στα είκοσι χρόνια μου ήμουν πια επαγγελματίας στο ΕΘΝΟΣ, ένιωθα ότι θα μπορούσα να κοιμηθώ και στο γραφείο για να

είμαι συνέχεια στο μέρος που λατρεύω. Εκείνο το συναίσθημα ακόμα υπάρχει μέσα μου και με γεμίζει χαμόγελα.

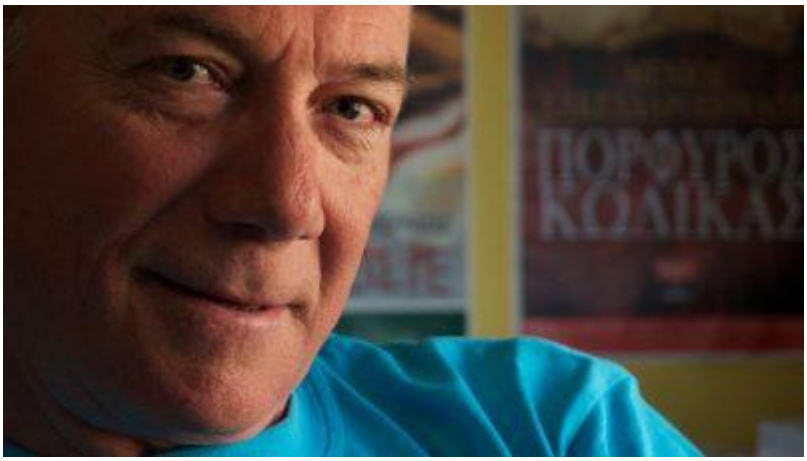

ΕΡ. Είστε πολύ γνωστός δημοσιογράφος με εμπειρία χρόνων στον τύπο και στην τηλεόραση. Πόσες χαρές και πόσες λύπες έχετε εισπράξει όλα αυτά τα χρόνια;

ΑΠ. Είχα την ευλογία –περί τέτοιας πρόκειται- να γνωρίσω και να ζήσω έντονα όλα τα είδη της δημοσιογραφίας. Εφημερίδες πρωταθλήτριες (ΒΡΑΔΥΝΗ, ΕΘΝΟΣ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, ΦΩΣ, ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΗΧΩ, SPORTIME), περιοδικά (ΕΙΚΟΝΕΣ, ΕΠΙΚΑΙΡΑ, ACTIVE, NITRO), τηλεόραση (MEGA), ραδιόφωνο (ΕΡΑ, SPORT FM, SENTRAGOAL, SPORT 24 RADIO), ιστοσελίδες, ένας υπέροχος μαραθώνιος που ακόμα διαρκεί, με τη φλόγα άσβεστη μέσα μου. Αυτή η ευλογία μου έδωσε τη δυνατότητα να κάνω άπειρες δημοσιογραφικές αποστολές, εκεί που πραγματικά γραφόταν ιστορία! Τρείς φορές το γύρο της Ευρώπης, φτάνοντας ως και τη Νότια Αφρική. Παρά τις δυσκολίες –γιατί δεν είναι όλα ρόδινα- το συναρπαστικό αυτό ταξίδι δεν μπορεί να συγκριθεί με καμιά άλλη συγκίνηση. Είδα τόσους διαφορετικούς πολιτισμούς και κουλτούρες, γνώρισα μέρη και σπουδαίους ανθρώπους, έκανα θέματα που με συγκίνησαν πολύ. Κανένα… δικαστήριο δεν θα μου έδινε τέτοια συναισθήματα, πραγματικά ηφαιστειακά! Φυσικά υπήρχαν και απογοητεύσεις, λύπες, στραβοτιμονιές, αλλά όλα αυτά χάνονται μπροστά στην τεράστια ένταση της δημιουργίας.

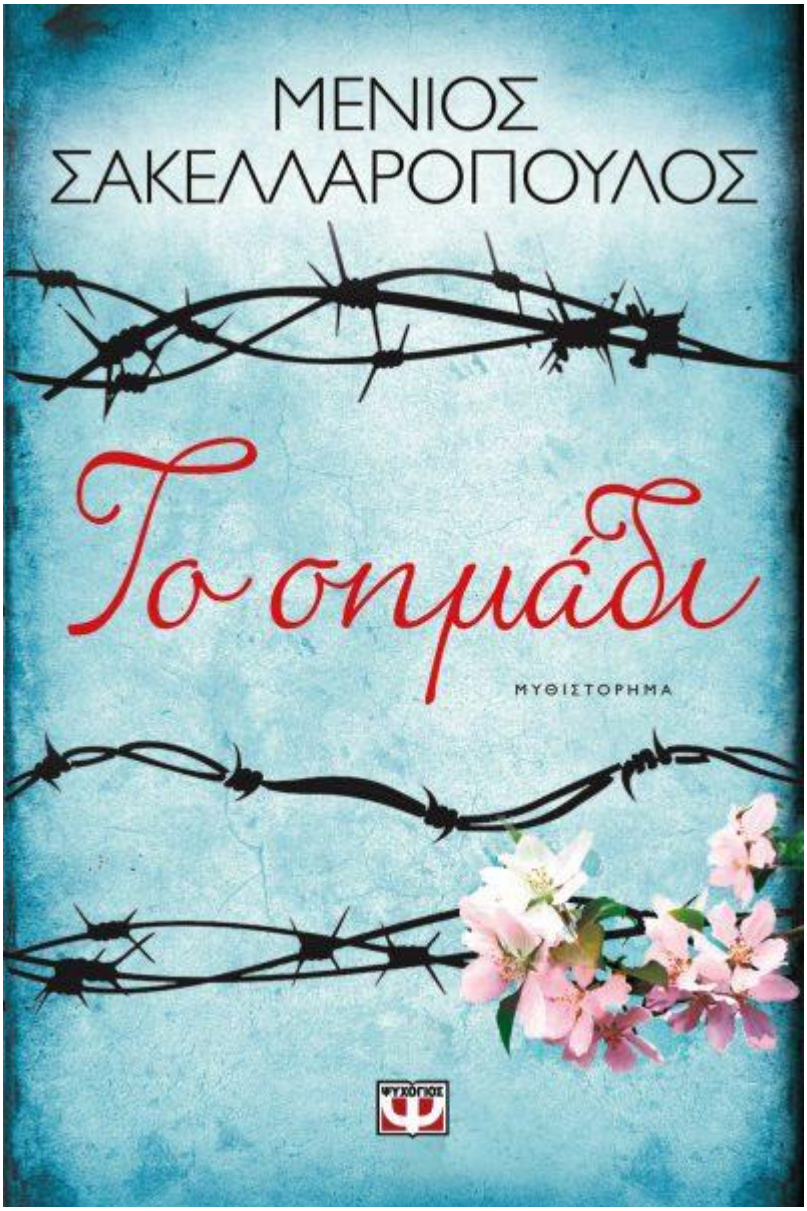

ΕΡ. Έχετε αφήσει το δικό σας «σημάδι» στη δημοσιογραφία. Ωστόσο μεγάλη σας αγάπη αποδείχτηκε και η λογοτεχνία. Τι σας ώθησε προς αυτή;

ΑΠ. Αυτό το ταξίδι στη δημοσιογραφία και μάλιστα από την πρώτη γραμμή, είχε τεράστια ένταση και άπειρα χτυποκάρδια, όπως βέβαια και κινδύνους. Ήθελα λοιπόν να βρω μια λίμνη για να με ηρεμεί, κι έτσι, δειλά-δειλά, μπήκα στη βαρκούλα της λογοτεχνίας που μου έδωσε απίστευτα συναισθήματα. Γιατί και σ' αυτή τη βάρκα υπάρχει μαγεία και μάλιστα τεράστια. Να συλλαμβάνεις ένα σενάριο, να ερευνάς δύσκολες καταστάσεις –από φυλακές και ψυχιατρεία μέχρι χειρουργεία και μοναστήρια- και να βγάζεις ένα δικό σου παιδί στο φως. Ναι, αυτό είναι μαγεία…

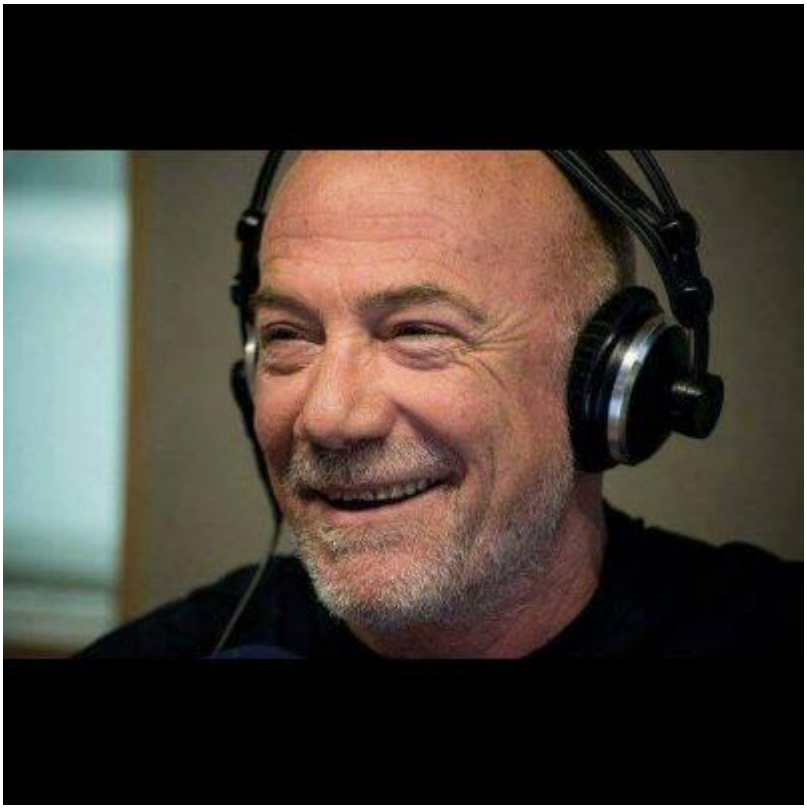

ΕΡ. Έχετε γράψει πολλά βιβλία και έχετε καταξιωθεί ως συγγραφέας. Τι είναι για σας η συγγραφή;
ΑΠ. Τίποτα δεν ήρθε εύκολα, ούτε στη συγγραφή. Πάλεψα πολύ να αποδείξω ότι... έχει δουλειά η αλεπού στο παζάρι, αφού στην αρχή τουλάχιστον πολλοί θεωρούσαν περίπου... ντροπή να ασχοληθώ με το γράψιμο βιβλίων! Λες και το κούτελό μου έγραφε ότι ξέρω μόνο από... πέναλτι! Έπρεπε συνεχώς να αποδεικνύω ότι μπορώ να κάνω πράγματα. Μετά από δεκατρία βιβλία πια, νομίζω ότι κατιτίς κατάφερα. Κι έπρεπε να είμαι διπλά προσεκτικός για να το αποδείξω, νικώντας δυσκολίες, ειρωνείες, ακόμα και κακοήθειες. Να νικήσω τις ταμπέλες που βάζει κανείς τόσο εύκολα. Γιατί ποιος αποφασίζει αν μπορεί κανείς ή δεν μπορεί; Ποιος μπορεί να απαγορεύσει σε έναν γιατρό για παράδειγμα να είναι και ποιητής; Το κοινό αποφασίζει, όχι οι... ειδήμονες που γέμισαν τον τόπο. Η συγγραφή έγινε αναπόσπαστο κομμάτι μου, καθημερινή λατρεμένη ασχολία, ανάγκη και ανάσα ζωής. Είναι η ανάσα μου, είναι το χάδι στην ψυχή μου.

ΕΡ. Και τι είναι για σας η δημοσιογραφία;
ΑΠ. Η δημοσιογραφία είναι το μεγάλο καράβι που πόρεψε τη ζωή μου, σχεδόν τέσσερις δεκαετίες τώρα. Είναι η... νόμιμη σύζυγός μου, και δεν πρόδωσα ποτέ, από παιδάκι με πλούσια ξανθά μαλλιά, ως τώρα, χωρίς μαλλιά πια! Είναι ο πλούτος των αναμνήσεών μου που ξεχειλίζουν. Είναι ο κόσμος μου, το μεγάλωμά μου, όλα μου τα βιώματα. Κι είναι τόσο καλή μαζί μου, που με άφησε να μπω και σε

άλλη βαρκούλα, αυτήν της συγγραφής. Ήταν μια ευτυχής συμπόρευση.

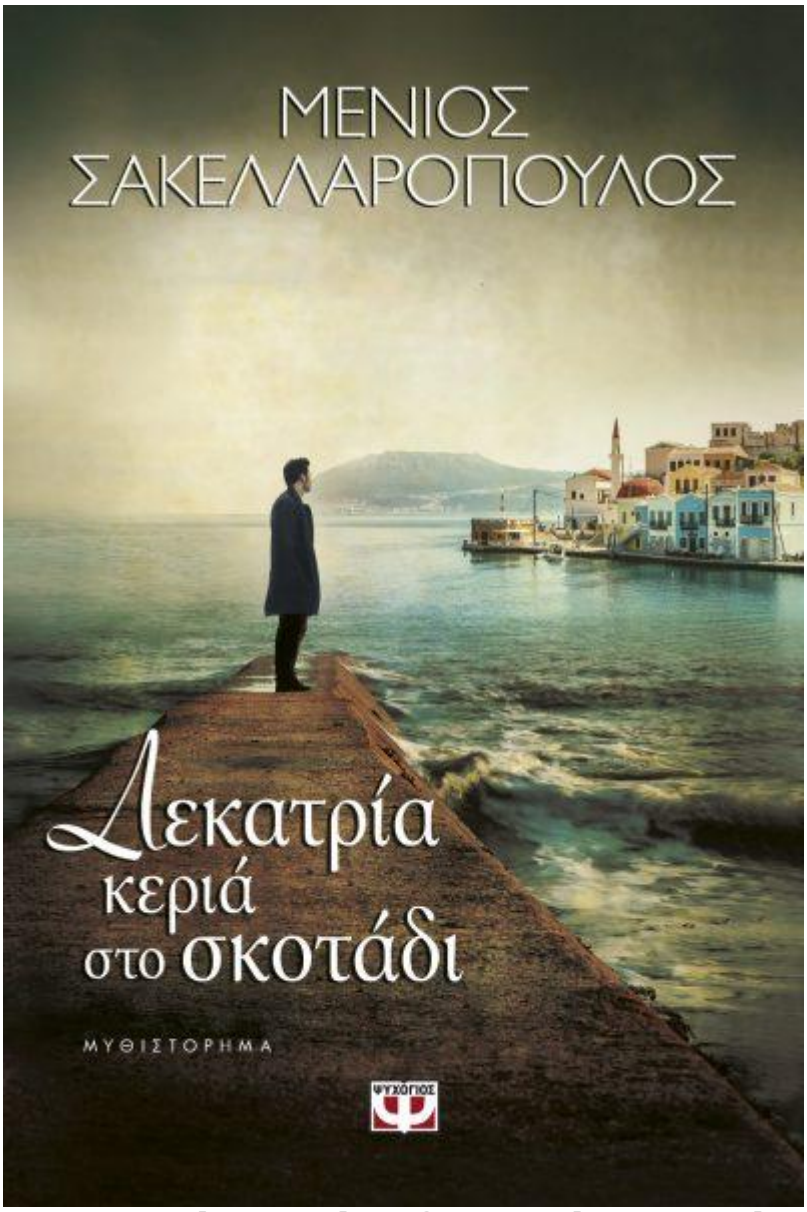

ΕΡ. Όσα φέρνει η ώρα δεν τα φέρνει ο χρόνος, λέει μια σοφή παροιμία του λαού, εσείς το λέτε «λάθος στιγμή» και πάνω σ΄ αυτή στηρίζεται το βιβλίο σας ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ, ενώ το νέο βιβλίο σας ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ αναφέρεται στον κόσμο των τυφλών. Πως τα εμπνευστήκατε;

ΑΠ. Όταν αποφάσισα να ασχοληθώ με τη συγγραφή βιβλίων, έβαλα έναν αυστηρό όρο στον εαυτό μου που δεν παραβίασα ποτέ. Ότι δεν θα γράφω μόνο για τον εαυτό μου αλλά και για τον κόσμο, άρα δεν πρέπει να τον κάνω να βαρεθεί, να αφήσει το βιβλίο στην άκρη, να... σιχτιρίσει! Έτσι, στηρίχτηκα σ' αυτό που ήξερα να κάνω, την έρευνα. Όταν παρουσιάζεις στοιχεία κι όχι... φανταστικές καταστάσεις, οι σελίδες του βιβλίου –κατά τη γνώμη μου- σπαρταράνε. Γι' αυτό και επιλέγω να πω ιστορίες που μπορεί να συμβαίνουν στο διπλανό μας,

σε μας τους ίδιους. Στο περσινό βιβλίο, ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ, κατάλαβα καλά ότι όσα δεν φέρνει ο χρόνος τα φέρνει η στιγμή. Ακολούθησα τη ζωή ενός νεαρού, που τη λάθος στιγμή κι από ένα στιγμιαίο λάθος έγινε δολοφόνος και κατέληξε στις φυλακές. Ακολούθησα με πόνο ψυχής τα χνάρια του, μπήκα σε τρεις φυλακές της χώρας, έζησα αδιανόητες καταστάσεις για να μπορώ να αποδώσω σωστά τη ζωή του ήρωα. Μπαινόβγαινα σε δύσκολες φυλακές για να περιγράψω με απόλυτη πιστότητα τα όσα συμβαίνουν εκεί. Το αποτέλεσμα δεν με πρόδωσε, όπως συμβαίνει πάντα όταν προηγείται ενδελεχής έρευνα. Το ίδιο συνέβη και με το φετινό βιβλίο, τα ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. Ακολουθώντας τα βήματα του κεντρικού ήρωα που έμεινε τυφλός από κάποιο ατύχημα, βρέθηκα στο ΚΕΑΤ (Κέντρο Εκπαίδευσης Αποκατάστασης Τυφλών) στην Καλλιθέα. Ακολούθησα την εκπαίδευση των τυφλών, βρέθηκα σε έναν άγνωστο κόσμο που μου άλλαξε όλη τη φιλοσοφία της ζωής μου. Γιατί όταν ανακαλύπτεις τη δύναμη της ψυχής, όλα μα όλα αλλάζουν και νιώθεις πολύ μικρός απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους που έχουν μεγαλείο. Ακόμα έχω το μπαστούνι που μου έδωσε η διοικήτρια, η συγκλονιστική Μπέττυ Λεωτσάκου, τη μηχανή Πέρκινς για τη γραφή Μπράιγ, τα βιβλία με τις μαγικές και δύσκολες κουκίδες. Πονάω με τους ήρωες, τους νιώθω, είμαι ένα μαζί τους. Κι όταν φτάνει η ώρα του τέλους στο βιβλίο, τα συναισθήματα είναι ανάμικτα. Από τη μία η λύτρωση που κατέβηκα το βουνό, από την άλλη η νοσταλγία που έφυγαν μακριά μου. Είναι κομμάτια του εαυτού μου και κάθε αποχωρισμός είναι δύσκολος.

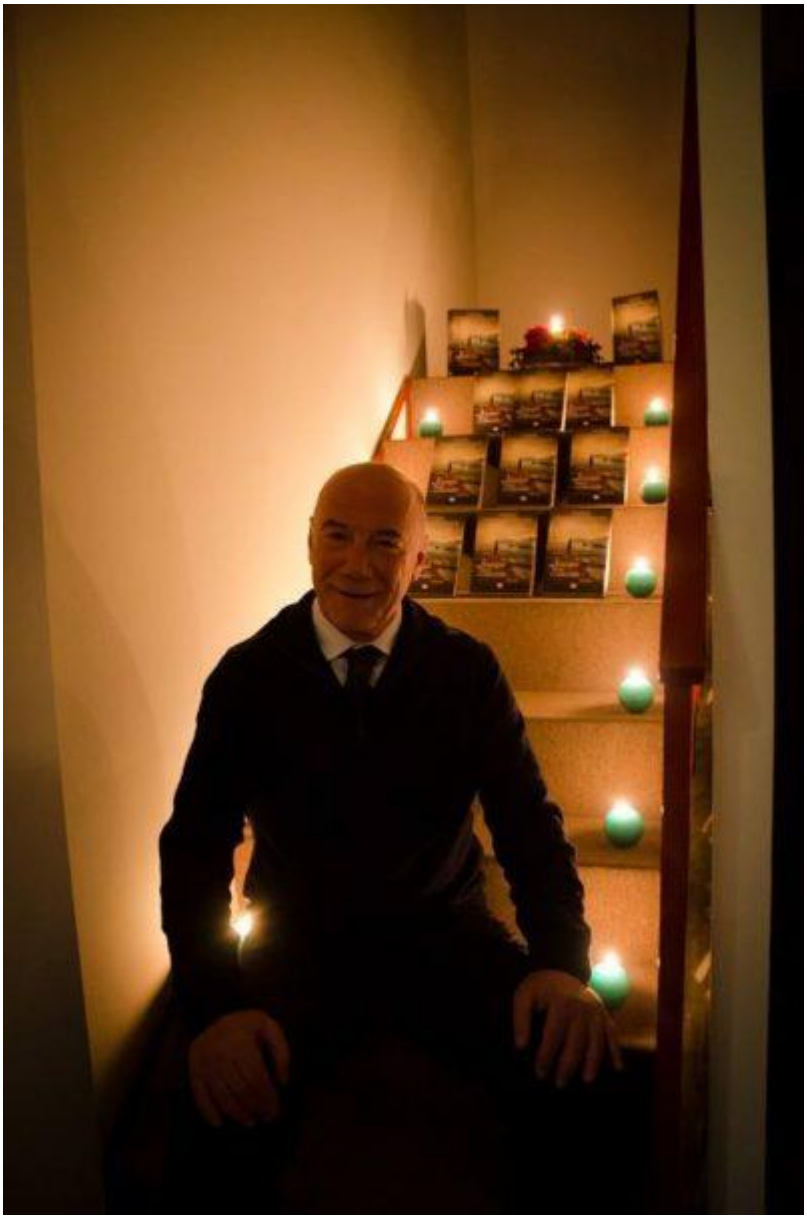

ΕΡ. Τι θα θέλατε να πείτε ως επίλογο της κουβέντας μας;
ΑΠ. Πολλές φορές νιώθω κάπως άβολα όταν καλούμαι να ευχηθώ σε κάποιον σε μια απολύτως τραγική εποχή. Τι... χρόνια πολλά να πεις σε κάποιον που υποφέρει από την καθημερινότητα; Που εισπράττει όλη αυτή τη βαναυσότητα. Κι εδώ με βοήθησε πολύ αυτό το τελευταίο βιβλίο, τα ΔΕΚΑΤΡΙΑ ΚΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ.. Όταν έχεις συναναστραφεί ανθρώπους που δεν έχουν φως, κι άλλους που δεν το έχουν δει ποτέ, δεν έχουν δει καν το πρόσωπο της μητέρας τους, δεν ξέρουν τι σημαίνει ουρανός, θάλασσα, ήλιος, δεν έχεις δικαίωμα να τα παρατήσεις. Συνεχίζεις να παλεύεις και να διεκδικείς το δικαίωμα στη ζωή, που ναι, είναι δώρο. Γιατί, το ξαναλέω, τίποτα δεν είναι αυτονόητο. Γι' αυτό κάθε πρωί, όσο δύσκολα κι αν αισθάνομαι, ανοίγω τα μάτια μου και λέω ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ. Έτσι απλά. Το ίδιο απλά στριφογυρίζει στο μυαλό μου μια φράση που μου είπε ένας εκ γενετής τυφλός που συνάντησα στη διάρκεια της έρευνας, ο Χάρης,

όταν τον ρώτησα πού βρίσκει τόση δύναμη. «Άκου δημοσιογράφε. Μια φορά ένας τυφλός ρώτησε έναν σοφό για το αν υπάρχει τίποτα χειρότερο από το να χάσει κάποιος το φως του. Κι ο σοφός του απάντησε ότι βέβαια υπάρχει: να χάσεις τα όνειρά σου. Ε, λοιπόν, για να ξέρεις δημοσιογράφε, χάνεται μόνο όποιος χάσει τα όνειρά του, όποια κι αν είναι αυτά!». Ναι, ας συνεχίσουμε λοιπόν να ονειρευόμαστε. Αυτή είναι η βαρκούλα που μπορεί να μας κρατήσει στο κύμα. Υγεία να ΄χουμε και να προχωράμε, τόσο απλά…

*****Τα βιβλία «Το σημάδι» και «Δεκατρία κεριά στο σκοτάδι» του Μένιου Σακελλαρόπουλου κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Ψυχογιός.**

Μαίρη Γκαζιάνη
Γεννήθηκε στα Ιωάννινα. Μεγάλωσε στην Αθήνα όπου ζει μέχρι σήμερα και εργάσθηκε ως τραπεζοϋπάλληλος. Στο παρελθόν ασχολήθηκε ερασιτεχνικά με την φωτογραφία ενώ τώρα ζωγραφίζει και παράλληλα γράφει. Τον Μάιο του 2012 κυκλοφόρησε την πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Σου γράφω…», τον Σεπτέμβρη 2013 κυκλοφόρησε το πρώτο της μυθιστόρημα με τίτλο ΕΝΑ ΦΕΓΓΑΡΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ και τον Ιούνιο του 2014 κυκλοφόρησε το βιβλίο της ΤΑ ΠΛΗΚΤΡΑ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ από τις εκδόσεις ΟΣΤΡΙΑ. Επίσης, το παραμύθι της «Το ψαράκι του βυθού» συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Παραμύθια και Μαμάδες» εκδόσεις Βερέττα 2015.
Γράφει στίχους για τραγούδια, υπήρξε ραδιοφωνική παραγωγός ενώ μεγάλες της αγάπες είναι το θέατρο και ο χορός με τα οποία ασχολείται ερασιτεχνικά.
Από τον Σεπτέμβρη του 2016 συμμετέχει στην τηλεοπτική εκπομπή ΚΑΛΩΣ ΤΟΥΣ που μεταδίδεται από την τηλεόραση Αιγαίο, ΟΤΕ TV (πλατφόρμα 668).